

מנהל לחקת בר
— או שהאמרגן שדד את האמן

אמרגן רובין
האמן יורק לבר מנה שחה —

אותם. רצינו לקבל בחזרה כל ליה שהשקענו בהם.

חברי להקת הברירה הטבעית לא באים בטענית לחברת ישראל דיסק, רק לגבי ההסכם שנערך לדבריהם ללא ידיעתם. הם ביקשו מאבשלום רובין שישחרר אותם מהחזרה איתו ושימכור את חלקו בשותפות לאמרגן דודו אלהרר, שאיתו ביקשו לפתוח דף חדש. כשבאנו לאבשלום לדרוש את הרווחים שלנו מאז תחילת השותפות, נזכר שלמה בר, "הוא הראה לנו חשבון שעל פיו היינו זכאים לרווח בסך 14 אלף לירות בלבד. לדודו אלהרר, שביקש לקנות את חלקה של חברת ישראל דיסק ב" שותפות, נאמר שעליו לשלם ל-חברה 300 אלף לירות עבור חלקה, שהם רק 20 אחוז מההכנסות שלנו. היה זה מצב אבסורדי."

בצר להם פנו הארבעה לעורך-הדין רוני אהרונוביץ, וביקשו ממנו שיעזור להם בהגשת תביעה נגד חברת ישראל דיסק. עורך-הדין פנה לחברה וביקש שרואה-החש"בון שלו יבדוק את החשבונות של הלהקה מתחילת עבודתם המשותפת. חברת ישראל דיסק אמנם לא ענתה בשלילה, אך רואה-החשבון, שהגיע למשרדה פע-מיים, מצא עצמו נדחה בטענות שונות, לא ניתן היה לבדוק את החשבונות שלא בנוכחותו. הדין בכתב-התביעה ייערך ב-עוד חודשיים, בבית-המשפט הי-מחוזי בתל-אביב. בתביעה שהגיש פרקליט הלהקה אהרונוביץ, הוא דורש לבדוק את החשבונות של השותפות ולשתף את הלהקה ב-רווחים המגיעים לה.

"כל הסיפור השאיר לנו טעם מר מאוד", אומר מיגל, "הכל שתחילת דרכו של אמן חסרי-ידע ונסיון צריכה להיות כה קשה."

תקליטים, הרי שהוא נעשה ביני ובין אהוד, מפני שבחזרה ישנו סעיף שנותן לנו לגיטימציה מל-אה לעשות כל שעולה בדעתנו ונראה לנו כחשוב. בסעיף הזה הם ממנים אותנו כפוסקים הביל-עדיים בכל מה שקשור לניהולם ופירסומם. את ההסכם ערכנו ב-מטרה להחזיר לידינו את כל הכס-פים שהשקענו בהם. את כל ההפי-סדים שהיו לנו במשך הזמן ש-עבדנו איתם. שלא לדבר על הסכום שהשקענו והוספנו למימון התקליט שלהם.

"לא היתה לנו כל כוונה לסבסד

לא ויתרנו והמשכנו לרוץ אי-תם. התקליט שיצא לאור היה נקודת מיפנה לגביהם. פתאום הם התפרסמו והתחילו להרגיש חש-רים. הם הצליחו כנראה עלתה להם לראש. מכיוון שהם התחילו לה-טיל ווטו על הופעות שקבענו בשבילם ולא היו מגיעים אליהן.

החשבונות

העלומים

גבי ההסכם שבו הם מוותרים על הרווחים מה-

לכאר שממנה שחה"אמר. "יש לאמנים נטיה לחשוב שדופקים אותם ולא לזכור את העבודה המ-רובה שהשקיעו בהם. אנחנו עשי-נו את הברירה הטבעית. אם לא אנחנו, הם היו בוודאי נשארים להקה אלמונית. הם התחילו לה-צ" ליה רק בזכות העבודה הרבה שהשקענו בהם. אילו לא טיפחנו אותם הם היו בוודאי ממשכים להופיע במקומות כמו באר-יעקב. עבדנו איתם ימים ולילות. לא היה להם כסף, ורוב הופעות שלהם לא היו רווחיות. להיפך — כל הזמן היינו בהפסדים. למרות הכל

"לבד הלכנו לטלוויזיה, לבד אירגנו לעצמנו הופעות ועשינו יחסי-ציבור. את הכסף הם היו לוקחים לעצמם. אפילו לדברים טכניים לא תמיד טרחו לדאוג. היו הרבה מיקרים שבהם הגענו להופעות והברדק חגג שם. לא היו סטנדים, לא תאורה ופעם אף קרה שמערכות ההגברה לא פעלו. היינו מיואשים לגמרי. הור-פענו בצורה פרטיואנית, והמצב הפך בלתי נסבל. הרגשנו שאנחנו מנוצלים, שמהו רקוב כאן."

הדוגמה

הקלאסית

"א חרי תקופה ארוכה שבה פעות למימון התקליט, הגענו ליום שבו הוא יצא לאור. היה זה אור-שר אמיתי בשבילנו. התקליט זכה להרבה שבחים, ונחטף מהחנויות. סוף-סוף, חשבנו, נראה משהו מה-עבודה הקשה הזאת. אבל כסף לא הגיע אלינו. המשכנו לחיות מפרוטות, וזו היתה בעצם נקודת המשבר. פנינו לאבשלום רובין וביקשנו ממנו הסברים על מה שקורה. וכאן ציפתה לנו הפתעה גדולה. אבשלום הראה לנו הסכם שעליו היו חתומים הוא ואהוד שמיר. בהסכם היה כתוב שאנחנו מוותרים על כל הרווחים מ-10,000 התקליטים הראשונים שיימכרו. רובין חתם על ההסכם כמנהל חברת ישראל דיסק, ואילו אהוד שמיר יצג אותנו בהסכם. כמנהל שלנו בפועל. היינו המומים. ההס-כם נחתם שלא בידיעתנו. מעולם לא שמענו עליו ומעולם לא נתנו את הסכמתנו להסדר כזה."

אבשלום רובין הגיב בחריפות "אשמות המיוחסות לי. זוהי הקלאסית של אמן היוקר"

"הברירה הטבעית" בחזרות ליד הצריף בכאר-יעקב

נשארנו חסרי-כל